

Roem en ambitie

Roem en ambitie

Marguerite de Ruijter

Auteur: Marguerite de Ruijter

Coverontwerp: Ester de Ruijter

ISBN: 9789402117226

Illustratie epiloog: Zajinde Kievit

© Marguerite de Ruijter-Feenstra

April 2014, tweede druk

www.roemenambitie.nl

Proloog

'Kom, laat mij dat doen. Jij maakt er toch maar een potje van.'
Vera's stem klonk als muziek in de oren van Eric Cleijsters. Ze had een hele mooie stem en als ze lachte, straalde haar hele gezicht en wist hij weer waarom hij verliefd op haar was. Hij gaf zich dan ook snel gewonnen.

'Ja, tuurlijk. Jij kunt dit veel beter!'

Met een paar muisklikken en snelle typebewegingen bracht Vera in rap tempo de nodige wijzigingen aan en sloot het document.

'Zie je wel, fluitje van een cent', zei ze, nu breed glimlachend, waarbij haar ogen nog meer straalden en er groene pretlichtjes in verschenen.

'Schrijfexperts kunnen dit nu eenmaal beter. Muziekexperts zijn goed in andere dingen', vervolgde ze met een glimlach.

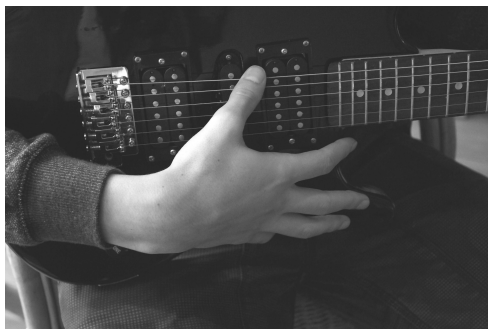
'Daarom studeer ik communicatie en ben jij een zanger. Verschil moet er zijn, niet waar. Hoog tijd om iets anders te doen. En ik weet al wat.'

Ze pakte Eric bij de hand en trok hem mee de woonkamer in. 'Jij gaat nu samen met mij zingen', zei ze glimlachend en ze duwde hem de Wii-controller in handen. 'Ik heb altijd een duet met je willen doen, dit is je kans! Kan ik wat van jou leren!'

Dit was niet bepaald wat Eric in gedachten had, maar hij stemde opnieuw lachend in. Even later klonken hun twee stemmen door de geluidsboxen van huize Van Linden. En dat bleef uiteraard niet lang onopgemerkt bij de rest van de familie.

Eerst kwam Vera's zusje Katie verwonderd kijken. 'Hé, niet slecht. Jullie moeten een duo vormen', klonk haar commentaar. Even later kwam ook Meike, de moeder van Vera langs. 'Dat klinkt zeker goed', bevestigde ze instemmend. 'Ik snap echt niet dat jij met zingen wilt stoppen om arts te worden. Je bent keigoed', ging Katie verder. Maar voordat ze nog iets kon

zeggen, greep moeder Meike in. 'Ik denk niet dat die twee pottenkijkers kunnen gebruiken', zei ze zacht, terwijl ze haar hevig tegenstribbelende jongste dochter mee de kamer uitnam. Eric en Vera hoorden het al niet meer. Nu het nummer was afgelopen, hadden ze alleen oog voor elkaar. Vera's zusje keek nog een keer om. 'Oh, ik wou dat iemand zo naar mij keek', antwoordde ze smachtend, voordat haar moeder resoluut de deur voor haar sloot en ze alleen nog maar kon raden wat er zich binnen verder afspeelde. Twee mensen bleven in de kamer achter in een warme omhelzing. Katie deed haar ogen dicht en probeerde het zich voor te stellen. Ze zuchtte diep en dacht: Zal ik ooit zelf zo gelukkig zijn?

Voor Natasja, Ester en Daniël.

Dank voor jullie support bij het schrijven van dit boek!

1. Verdriet om Vera

‘Kom joh, het is tijd. We moeten nu echt gaan. Sluit jij af?’ Roy, Ingrid en Peter duwden Eric zachtjes in zijn rug. Hij knikte kort, verbeet de opkomende tranen in zijn ogen en keek nog een keer het huis rond, voordat hij naar buiten ging, de deur achter zich sloot en naar de rij auto’s op de straat voor het huis liep. Daar stonden zijn vrienden al op hem te wachten. Nog steeds had hij het idee in een soort film te zijn beland. Maar dan een van de meest nare soort. Sinds hij het bericht een week geleden op zijn mobiel had ontvangen, had hij niet meer goed geslapen. Het was zijn nichtje Ingrid die hem het eerst had weten te bereiken. ‘Eric, bel me nu terug. Het is dringend!’, luidde de korte boodschap via Whatsapp. Hij had nooit gedacht dat met die paar woorden zijn wereld compleet zou instorten. Later die dag op Skype klonk het nog erger. ‘Je kunt beter even gaan zitten... Er is iets ernstigs gebeurd...’ Daarna hoorde hij haar hele relaas in een soort roes. Ingrid had het over een auto-ongeluk en over zijn broer Koen, die in het ziekenhuis lag met ernstige verwondingen. ‘Nee, hij is nog in leven, maar hij is zwaargewond en niet aanspreekbaar. Kom alsjeblieft snel naar huis. En Eric, je moet nog iets weten...Vera...’ Bij die woorden werd het donker in zijn leven.

Terug in Nederland vernam hij de details. Hoe Vera en Koen van een avondje stappen waren teruggekeerd naar hun woonplaats Ridderkerk, waar ze sinds een half jaar samenwoonden. Koen had gereden, stom natuurlijk want hij had volgens Ingrid nogal wat biertjes op om het succes van zijn eerste volledig uitverkochte concert en afterparty in Ahoy’ te vieren. Hij slipte op de brug naar links, kon nog net een tegenligger ontwijken... en vloog uit de bocht. De auto werd door een stuk hout op de weg gelanceerd en belandde een flink eind verder op de kop tegen een boom. Een

omstander zag het allemaal gebeuren en belde met spoed 112.

Er werden een brandweerauto, twee ambulances en een traumahelikopter ingezet om de twee uit hun benarde situatie te bevrijden. Die reddingsactie nam nogal veel tijd in beslag. Om bij de slachtoffers te komen, moesten het linkerportier en een deel van het dak van de auto worden weggesneden. Koen werd met spoed per traumahelikopter naar het ziekenhuis in Rotterdam gevlogen. De artsen hielden hem enkele dagen in een kunstmatige coma. Voor Vera kwam de redding te laat. Zij stierf korte tijd later op de intensive care, pas 21 jaar oud. De artsen hadden echt van alles geprobeerd om haar leven te redden, maar de klap tegen de boom was te hard geweest. Haar nekwerfels waren verbrijzeld. De studente Communicatie had het auto-ongeluk uiteindelijk niet overleefd.

Het drama haalde al snel het nieuws. De eerste tweets verschenen binnen enkele minuten na de crash: "Koen Cleijsters betrokken bij auto-ongeluk." En: "Zanger zwaargewond afgevoerd naar het ziekenhuis." Kort daarna volgden de traditionele media en de boulevardpers. Vera's naam werd genoemd. Verslaggevers drongen zelfs door tot op de intensive care waar Vera korte tijd werd verpleegd om een glimp van haar op te vangen. Tot de bewaking erachter kwam en hen zonder pardon van de afdeling haalde en het ziekenhuis uitzette. De volgende tweet was er een met foto: "Vriendin Cleijsters vecht voor haar leven. Zanger in coma." Anderen belden direct met Carla van Maessen, de manager van Koen, om van haar meer nieuws te vernemen. 'Klopt het dat Koen heeft gereden? Was er drank in het spel? Hadden ze ruzie? Kon hij de roem niet aan?'

Eric had de berichten bij zijn thuiskomst ook gezien. Walgelijk eigenlijk hoe iedereen probeerde zo snel mogelijk meer nieuws te brengen. Het was de reden waarom hij

destijds had geweigerd nog verder iets met de showbusiness te maken te hebben en zijn zangcarrière aan de wilgen had gehangen. In plaats daarvan was hij voor minstens een jaar naar het buitenland vertrokken om ontwikkelingswerk te gaan doen in een kindertehuis in Sri Lanka en rond te trekken door Azië. Hij had die tijd nodig om na te denken over een volgende stap in zijn leven. Een stap in een leven zonder Vera, zijn jeugdvriendin, met wie hij bijna vijf jaar samen was geweest en met wie het kort voor zijn reis was uitgeraakt. En misschien ook een stap zonder muziek, hoewel hij nog steeds niet zeker wist of en zo ja hoe hij in de muziekwereld zou verdergaan. En nu was het waarschijnlijk ook te laat voor Koen. Zijn verwondingen waren dusdanig dat hij optredens voorlopig wel kon vergeten. Misschien net goed. Zijn imago had intussen een flinke deuk opgelopen. Wie rijdt er nu met drank op achter het stuur? Hij had toch ook een taxi kunnen bellen? Dan had Vera nu misschien nog geleefd. Echt geen goed voorbeeld voor zijn, vooral, jonge vrouwelijke fans. Dat waren ook exact de verwijten die Eric Koen had willen maken, als deze niet zelf zwaargewond was geweest. Zijn broer was inmiddels uit zijn kunstmatige coma gehaald, maar nauwelijks nog aanspreekbaar. Bezoek werd mondjesmaat toegelaten. Zijn ouders waren er uiteraard elke dag. Eric was ook gegaan, maar had het ziekenhuis snel verlaten. Het beeld van zijn broer in een ziekenhuisbed met allemaal slangetjes was hem te veel geweest. Hij had op zijn rondreis door Azië ergere dingen gezien, maar dat betrof geen familie. Dit kwam veel te dichtbij. En dan was er nog Vera.... Vera, het meisje met wie hij al serieuze plannen had gemaakt, maar dat uiteindelijk niet met hem verder wilde. Vera, om wie hij zielsveel had gegeven, maar die er nu niet meer was.

De begrafenisstoet zette zich in beweging. Voorop reed de witte auto met daarin Vera's lichaam in een witte kist. Aan

weerskanten van de auto liepen de begrafenismedewerkers met de wagen mee. Daarachter de directe familie, Vera's zus Katie, haar ouders Meike en Johan en haar broer Sander. Haar opa en oma, diepbedroefd en in het zwart gekleed. Niet begrijpend waarom hun kleindochter op zo'n jonge leeftijd moest sterven. Weer daarachter alle volgauto's met traditioneel een zwarte vlag, alle vrienden en vriendinnen van Vera en Koen, studiegenoten en zijn eigen ouders. Ook zij waren zwaar aangeslagen. Carla, de manager van Koen was er niet bij. Zij had het te druk gehad om bij de begrafenis zelf aanwezig te zijn, maar was wel de dag ervoor bij het condoleren geweest. Ook had ze toegezegd 's avonds nog bij Vera's ouders langs te gaan. In haar plaats was haar rechterhand Cas Vogels gekomen, geen onbekende in de popwereld. Zijn ster was volgens kenners rijzende en stilletjes werd hij ook wel de opvolger van Carla genoemd. Hij zat in de laatste volgauto, samen met wat goede kennissen van de beide families.

Overal waar de begrafenisstoet voorbij kwam, stonden jonge mensen op gepaste afstand aan de kant om Vera een laatste groet te brengen. Fans van Koen hielden een spandoek omhoog: "We leven met jullie mee." En: "Vera en Koen 4ever". Anderen zwaaiden met een witte roos. Gelukkig geen opdringerige fans, daarom had het management nadrukkelijk gevraagd via de officiële Facebookpagina van Koen Cleijsters die nu een zwarte omslagfoto had. Ook hadden ze oproepen gedaan via Twitter, de eveneens zwart gekleurde website en via de traditionele media. 'We vragen jullie de familie met rust te laten. Het gaat nu niet om Koen, maar om Vera. Geen foto's, geen filmpjes, maar gepaste afstand.' Blijkbaar had dat toch indruk gemaakt, want de meeste fans waren thuis gebleven of volgden de berichten via de media. Al waren het diezelfde media die volop speculeerden over het ongeluk en toch foto's maakten van de aanwezigen op de begrafenis.

Bij de kerk zelf was het nog drukker. Veel jonge mensen, wisselend in witte of zwarte kleren - niet iedereen had de rouwkaart gelezen - stonden geduldig buiten te wachten om naar binnen te mogen voor het condoleren. En tijdens de dienst zelf waren er stoelen tekort. Er was een aantal sprekers. Cas sprak namens het management en Koen enkele warme en persoonlijke woorden. Meike, de moeder van Vera, vertelde emotioneel hoe vreselijk veel ze haar dochter miste. Eric was ook gevraagd, als broer van Koen en vriend van de familie, maar had beleefd geweigerd. Vera was weliswaar heel lang zijn vriendin geweest, maar hij vond het nu niet gepast om woorden op haar begrafenis te spreken. Daarvoor was hij ook veel te emotioneel, al liet hij dat nauwelijks merken. Ook zijn ouders spraken niet, al leefden ze intens mee met het verdriet van de familie. Voor hen was Vera als een dochter geweest, hoewel ze niet begrepen waarom ze na vijf jaar Eric voor Koen had verruild.

Ook voor Eric voelde het heel vreemd. Met Vera's dood verdween een stuk van zijn eigen geschiedenis. Die begon op de dag dat hij haar leerde kennen in het clubhuis waar hij samen met Koen een optreden verzorgde. Toen speelden ze en zongen ze nog samen, voornamelijk Engelstalig repertoire. Koen op de piano, Eric op gitaar. Beide jongens bespeelden al een instrument sinds hun zesde levensjaar. Ze noemden zich the Cleijsters Brothers en hadden gekscherend een heel stappenplan bedacht om beroemd te worden. Via jamsessies in de plaatselijke cafés, muziektheaters en clubhuizen tot filmpjes op Youtube, die tot op de dag van vandaag nog steeds op dat videokanaal staan en veel worden gedownload. Er bestond ook een onofficiële fanwebsite van de broers en tot de opheffing een fanpagina op Hyves met meer dan drieduizend vrienden. En in december was er een Facebookpagina aangemaakt door een Brabantse fan. Al had die nog maar vijftig likes gekregen. Een aantal overigens dat

in de dagen na de begrafenis al snel zou oplopen tot vele duizenden likes. Eric sloot zijn ogen bij de gedachte aan die gelukkige begintijd en de jamsessies in de plaatselijke cafés. Vera was vijf jaar geleden bij dat optreden geweest, zestien jaar oud en in zijn ogen werkelijk het mooiste meisje van de wereld. Ze was hem dan ook meteen opgevallen. Lang blond haar, prachtige blauwgroene ogen en een glimlach die zijn hart meteen een slag sneller liet slaan. Maar het was niet alleen Eric die direct gecharmeerd was van Vera. Ook Koen had haar meteen opgemerkt en die besloot het daarbij niet te laten.

De blonde Koen was altijd al een vrouwenmagneet geweest. Met zijn bekende charme wist hij menig meisjes hart te raken, niet slecht voor iemand van amper negentien jaar. Eric deed niet veel voor hem onder, maar was zich veel minder bewust van zijn eigen aantrekkingskracht. Met zijn zeventien jaar was hij nog wat verlegen, en voelde hij zich niet altijd even op zijn gemak bij meisjes in de buurt. Waar zijn broer na elk optreden minstens vijf dates kon krijgen, stelde Eric zich bescheiden op: hij was al blij als hij met één meisje een normaal gesprek tot een goed einde kon voeren. En uitgaan deed hij eigenlijk tien keer liever met vrienden dan met meisjes. Dit keer was dat anders. Niet Koen, maar Eric ging er met Vera vandoor. Dat lag niet alleen aan Eric, het was Vera die meteen liet merken veel meer gecharmeerd te zijn van de donkerharige, verlegen jongen. Zo negeerde Vera bijna continu de vragen die Koen aan haar stelde toen ze in de pauze aan de bar wat gingen drinken. En reageerde ze totaal niet op zijn uitnodiging om een avondje met hem naar de bioscoop te gaan. Wel keek ze de hele tijd naar Eric, die iets verderop aan de bar met een vriend sprak. Koen zag zich tenslotte tot zijn eigen ergernis gedwongen de twee aan elkaar voor te stellen. Het begin van een vijf jaar durende

romance, die uiteindelijk, net als Erics zangcarrière, als een nachtkaaars zou uitgaan.

Na een zeer lange, maar plechtige begrafenisdienst, zette de stoet zich opnieuw in beweging, dit keer naar begraafplaats Vredehof, waar Vera in het familiegraf werd bijgezet. Een veel kleiner gezelschap tenslotte begaf zich onder leiding van de voorganger naar de plek waar Vera werd begraven. Een prachtige plek, midden in het groen. Haar ouders hadden deze plaats lang geleden uitgezocht. Hoe hadden ze toen ooit kunnen vermoeden dat Vera hier als eerste van de familie van Linden haar laatste rustplaats zou vinden.

Eric liep mee met de naaste familie, net als zijn ouders. Vera's moeder Meike had hem kort daarvoor heel even apart genomen.

'Eric, ik waardeer het zeer dat je hier bent. Je weet niet hoeveel. Jij en Vera... Je weet wel wat ik bedoel. Het is heel jammer dat het destijds zo is gelopen....'

Ze had gezwegen, hem aangekeken en even in zijn arm geknepen. Eric had alleen geknikt. Tja, wat moest hij daarop zeggen? Meike was altijd meer op hem dan op zijn broer Koen gesteld geweest. Dat had ze ook altijd laten merken. Toch had ze al die tijd geen kwaad woord over Koen of het auto-ongeluk, waarvan de precieze oorzaak nog steeds niet duidelijk was, gezegd. En dat zou ze ook niet doen. Voor haar was er maar één ding dat telde: Haar overleden dochter moest en zou van haar een waardig afscheid krijgen.

Het was de hele dag wat miezerig geweest, maar op het moment dat de familie bij de laatste rustplaats van Vera was aangekomen, scheen er een zonnestraal dwars door de wolken. En leek die straal precies de plek aan te wijzen waar het lichaam van Vera werd begraven. Hij had niet verwacht dat dat laatste op dat moment ook letterlijk gebeurde. Want na de finale woorden van de dominee pakten Vera's broer Sander, zus Katie en enkele vrienden van Vera en Koen een

schep om zand op de kist te gooien. Elke schep zand kwam met een plof neer. Tot de kist compleet aan het oog was onttrokken en het ogenblik gekomen was om voorgoed afscheid te nemen. Dat moment was zelfs voor Eric te veel. Hij schoot vol. Snel wendde hij zich af en liep alvast met wat enkele andere aanwezigen terug naar de aula, niet wetende dat juist dat moment door een van de aanwezige fotografen werd vereeuwigd. De blonde fotografe keek nog eens naar het resultaat en knikte tevreden. Haar opdracht was gelukt. Een mooier shot kon ze zich niet wensen.

2. De wens van Koen

Koen Cleijsters had het goed voor elkaar. Het blonde tieneridool stond sinds enkele jaren volop in de belangstelling en scoorde hit na hit met zijn, voornamelijk, Nederlandstalig repertoire. Niet slecht voor een 24-jarige. Na de breuk met zijn broer Eric was hij solo verder gegaan en had hij alleen nog Nederlandstalig gezongen. Die stap had hem geen windeieren gelegd. Het eerste platencontract bracht hem meteen een nummer 1-hit. Daarna ging zijn carrière alleen maar in stijgende lijn, met als hoogtepunt een optreden in een uitverkocht Ahoy'. Er zouden nog twee concerten volgen en er stonden later dat jaar nog veel meer optredens op het programma. Hij was zelfs al die hele zomer volgeboekt.

Er was ook een keerzijde aan zijn roem, maar daarvoor had hij tot nu toe altijd zijn ogen gesloten. De eeuwige achtervolging door de pers, die alles van zijn privéleven wilde weten. Opdringerige vrouwelijke fans die er niet voor terugdeinsden hem zelfs tot in zijn huis te achtervolgen of pas bij een optreden weg wilden gaan als hij hen met een handtekening, foto en kus had verblijd. Het hoorde erbij, had zijn management gezegd, en Koen deed zijn best om al zijn fans tevreden te stellen. Eenmaal op het podium vergat hij alles om zich heen, ook de opdringerige pers en fans die na elk optreden hem opwachtten. Op het podium voelde hij zich thuis en dat straalde hij ook uit. Bovendien was daar toen nog Vera, zijn vriendin en in de beginfase van zijn carrière Eric, zijn jongere, zeer muzikale broer, die hem steunden bij zijn werk.

Eric had veel van de muziek geschreven die Koen zong. Ooit hadden ze opgetreden als de Cleijsters Brothers, niet eens zo'n slechte combinatie. Ze speelden in jeugdclubs, cafés en op plaatselijke festivals en waren zeer succesvol op Youtube

met Engelstalig repertoire. Er lagen plannen om ook landelijk door te breken. Maar dat succes wilde Koen niet afwachten. Hij was jong, de toekomst lag voor hem open en hij wilde binnen de kortste tijd de top bereiken. Eric was altijd een stuk muzikaler geweest dan Koen, kon beter zingen en spelen. Dat was ook de reden dat Koen uiteindelijk solo wilde. Als hij met Eric bleef spelen, werd Eric op den duur de betere van de twee. En dat wilde Koen beslist niet. Hij moest en zou zelf in de belangstelling staan. Dat had hij altijd al van jongs af aan gewild. Bovendien wist Eric met zijn verlegen glimlach, donkere haar, helderblauwe ogen en kuiltjes in de wangen steeds meer de aandacht van de meisjes te trekken. Al was hij zich daar in die tijd nog helemaal niet van bewust. Ook daarop was Koen heimelijk jaloers. Hij wilde alle aandacht en hij alleen.

Eric was al twee jaar samen met Vera en meer met zijn vriendin dan met de muziek bezig. Dat stak Koen, misschien ook omdat hij zelf graag iets met Vera had gehad. Maar het meisje had van het begin af aan een duidelijke voorkeur voor Eric en daarmee had hij het moeten doen.

Toen Koen Eric voorstelde om voortaan solo te gaan, was Eric daar uiterlijk niet echt van onder de indruk. 'Prima, als jij dat wil', was zijn korte antwoord geweest. Eric was met zijn negentien jaar duidelijk niet toe aan een verdere zangcarrière. Hij had uiteindelijk door zijn eerdere muziekambities met een jaar vertraging zijn vwo afgemaakt en twijfelde nu tussen medicijnen studeren of naar buitenland gaan, iets met ontwikkelingswerk. Koen, die zelf zijn hbo-opleiding had afgebroken om zich helemaal op de muziekwereld te storten, wist zeker dat hij de goede keuze maakte: hij wilde een beroemd zanger worden. En niets zou hem daarbij in de weg staan. Sterker nog, hij had kort voor zijn gesprek met Eric al een exclusief platencontract getekend. Maar daarover had hij uiteraard niets losgelaten. Drie jaar lang werkte hij hard om aan de top van de

Nederlandse popmuziek te komen. Elke uitdaging ging hij aan. Eerst was daar de nummer 1-hit met Vuurvogel, een lied dat Eric nog speciaal voor hem had geschreven en meteen een succes was geweest. Het kenmerkte het talent van zijn broer: Eric was altijd een ster geweest in het schrijven van goede songs. Daarna veranderde Koen van management, volgde de ene hit na de andere en groeide hij uit tot een echt tieneridool met als hoogtepunt het concert in een uitverkocht Ahoy'. Dat succes was niet in de laatste plaats te danken aan Carla, die precies wist hoe zij een nieuw tieneridool moest lanceren, en natuurlijk het professionele team om hem heen.

Bij dat succes hoorde ook Vera, zijn vriendin. Ja, Erics jeugdliefde... Vera en Eric waren stilletjes uit elkaar gegaan. Uit elkaar gegroeid, zoals dat heette. Vijf jaar lang hadden ze lief en leed gedeeld. Er waren zelfs serieuze trouwplannen – hoe stom kun je zijn om zo jong zoiets burgerlijks als trouwen te overwegen. Koen moest er niet aan denken. Om dichter bij zijn vriendin te blijven, was Eric met zijn studie medicijnen in Groningen gestopt en een hbo-opleiding in Rotterdam gaan doen. Vera studeerde daar ook, ze konden elkaar dus vaker zien. Het plan was om een eigen huis te gaan bouwen in de buurt van Rotterdam. Het geld daarvoor kwam van zijn ouders, die beide broers alvast een deel van de erfenis hadden geschonken.

En toen was daar opeens de breuk tussen Vera en hem. Niemand had het aan zien komen en niemand wist waarom. Het was niet de enige verrassing voor vriend en vijand. Eric stopte van de een op de andere dag met songwriting en muziek maken en vertrok kort daarop naar het buitenland voor een jaar ontwikkelingswerk, iedereen verwonderd achterlatend. Wanneer had hij zich daarvoor aangemeld? Alleen hun nichtje Ingrid had nog veel contact met hem en wist mogelijk de echte reden. Maar ook zij zweeg in alle talen over Erics motieven.

In die tijd had Koen Vera een aantal keer bezocht en veel met haar gesproken. Ze was veranderd, ouder geworden. En Koen had ontdekt dat hij heel veel met haar kon lachen en dat hij haar niet meer uit zijn gedachten kon zetten. Hij merkte ook dat Vera het helemaal niet erg vond dat hij zoveel met muziek bezig was. Dus dat kon ook nooit de aanleiding voor de breuk tussen haar en Eric zijn geweest.

Aarzelend waren ze een koppel geworden. Eerst stiekem, om - tenminste dat dacht Koen - Eric geen pijn te doen. Tenslotte waren ze ondanks het verleden allebei erg op Eric gesteld. Maar toen de pers er lucht van kreeg en over het stel publiceerde, speelden ze volledig open kaart en duurde het niet lang voordat ze bij elkaar introkken. Eerst in Rotterdam, later in Ridderkerk, de woonplaats van Vera. Het was zijn idee om snel te gaan samenwonen en Vera had daar weinig op tegen. Eric was al op de hoogte via nicht Ingrid, die altijd als eerste al het nieuws van thuis via Skype aan hem vertelde. Hij had niet of nauwelijks op de mededeling gereageerd. Interesseerde het hem niet? Of was het uit het oog uit het hart?

Koen wilde graag weten wat zijn broer nu echt van hun relatie vond en waarom de twee destijds uit elkaar waren gegaan, maar noch Vera noch Eric wilde hem er iets over vertellen. Vera niet omdat ze die geschiedenis blijkbaar voorgoed achter zich wilde laten. En Eric volgens Ingrid niet uit "respect voor Vera..." Tot slot had hij het maar zo gelaten en zich met het idee verzoend dat Vera nu zijn vriendin was en niet die van zijn broer. Dat was en bleef geschiedenis.

Toch was Koen er niet helemaal op gerust. Hij zag dan ook erg tegen de dag op dat Eric weer naar huis zou komen. Wat als de twee weer iets met elkaar kregen? Ze waren tenslotte vijf jaar samen geweest. Was ze niet nog steeds verliefd op hem? Koen kon het niet helpen. Hij was gewoon jaloers. Het was dan ook vlak voor het grote concert in Ahoy' geweest dat hij opnieuw Vera naar haar relatie met Eric vroeg. Dat

gebeurde eigenlijk in een opwelling, toen ze met hem mee was gegaan naar de fotoshoot voor zijn nieuwe single. Hij had iets ontdekt en wilde haar daarmee confronteren. Dat had hij beter niet kunnen doen. Wat was dat een pijnlijk moment geweest. Ze hadden hevig ruzie gemaakt, waardoor de fotoshoot tijdelijk moest worden uitgesteld. Het had hem bijna zijn baan gekost. Koens hele gezicht betrok bij die gedachte. Hij draaide zich om en keek recht in het gezicht van zijn broer. Oeps, die had hij hier niet verwacht.

‘Gaat het?’ Eric keek hem verwonderd aan. Zag hij daar nu emotie in het gezicht van Koen? Koen had nog steeds met geen woord gerept over het ongeluk, het overlijden of zelfs maar de begrafenis van zijn vriendin. En dat terwijl hij al weer twee weken uit zijn kunstmatige coma was en het sindsdien elke dag steeds beter met hem leek te gaan. ‘Hij wil er niet over praten, geef hem de tijd’, hadden zijn ouders gezegd. Maar Eric kende Koen goed genoeg om te weten dat hij er nooit uit zichzelf over zou beginnen. Koen was wat dat betreft een beetje een binnenvetter. Aan de buitenkant altijd goedlachs, charmant, meestal in voor een praatje. Maar dat was de buitenkant. Hij liet namelijk nooit weten wat hij eigenlijk diep van binnen voelde of dacht. Dat moest je echt uit hem trekken.

‘Ah, ben jij het.’ Koen had zichzelf al weer onder controle en keek stuurs de andere kant op. Het laatste waaraan hij nu behoefte had, was een bezoek van zijn jongere broer. ‘Ik heb begrepen dat je binnenkort naar huis kan’, ging Eric verder.

Koen schudde de lakens van zich af. Wat had hij een hekel aan dat ziekenhuisbed. Hij ergerde zich aan het ziekenhuis. Hoe lang lag hij hier nu al? Vreselijk vond hij het. En dan die mensen van Slachtofferhulp die laatst met hem kwamen praten. Die zag hij helemaal liever gaan dan komen. Want dat moment van het ongeluk wilde hij het liefst zo snel mogelijk

vergeten.

'Tja, dat zeggen ze. Maar ze zeggen zoveel. Ze zeggen ook dat ik gewoon weer kan zingen en optreden. Fraaie voorspelling. Voorlopig kan ik optredens wel op mijn buik schrijven. En mijn carrière waarschijnlijk ook. Heb je niet in de kranten gelezen wat ze over mij en Vera hebben geschreven? Daar lusten de honden geen brood van. Dat ik dat meisje bewust heb doodgereden! Hoe kunnen ze dat nou zeggen: Ze was mijn vriendin!'

Het leek even of Koen eindelijk over het ongeluk wilde praten. Eric besloot het erop te wagen. 'Je kunt moeilijk ontkennen dat je hebt gereden. Maar je kunt wel jouw kant van het verhaal vertellen. Laat je fans weten wat er is gebeurd. Vertel iets om die verhalen tegen te gaan. Had je veel gedronken?'

Koen haalde nonchalant zijn schouders op. 'Ja, ik had gedronken. Nou en? Iedereen daar had gedronken. Daar was het ook een afterparty voor, nietwaar. Het was niet veel geweest. Twee, hooguit drie biertjes of zo. Maar ik was zeker niet dronken! En nee, ik wil er verder niet over praten. Niet met jou, niet met pa of ma, niet met Slachtofferhulp, met niemand. Verdorie Eric, ik ben mijn vriendin en mijn leven kwijt. En waarschijnlijk ook mijn werk. Ik dacht dat jij dat wel zou begrijpen. En als we toch aan het uithoren zijn...waarom ben jij eigenlijk naar het buitenland gevlucht? Dat wil jij toch ook niet vertellen? Zeur mij dan niet aan mijn hoofd over het ongeluk!'

'Oké, rustig, ik zwijg al.'

Eric ging wat ongemakkelijk op het krukje naast het bed zitten en keek om zich heen. Koen lag nog steeds op een aparte kamer in het ziekenhuis. Deels vanwege zijn ernstige verwondingen, maar ook vanwege de bewaking. Fotografen hadden al eerder geprobeerd een plaatje van hem te maken. Bij Vera waren ze zelfs de intensive care opgegaan. Die foto was, tot afschuw van de familie, heel veel gepubliceerd en

geretweet. Ook waren er foto's van de begrafenis op internet verschenen. Tot zijn grote ergernis was ook hij niet aan de aandacht van de pers ontsnapt. Ingrid had hem meteen na publicatie het bericht uit het showbizzblad toegestuurd. Eén foto, gemaakt op het moment dat hij net door emoties overmand de begraafplaats had verlaten. De kop boven de foto zou hij nooit vergeten. "Eric Cleijsters kapot van dood ex-vriendin". Daaronder werd opnieuw opgerakeld dat hij en Vera vijf jaar samen waren geweest. En dat hij en Koen knallende ruzie hadden vanwege het ongeluk. Ja, de pers kon ook hem gestolen worden. Die had in het verleden al genoeg schade aangericht!

Hij richtte zich weer tot zijn broer. 'Pa en ma vragen of je weer tijdelijk bij hen komt wonen. Gewoon, totdat je helemaal genezen bent.'

Koen was daar duidelijk niet van gediend. 'Dat kunnen ze vergeten. Ik ga niet meer thuis wonen. Kom op zeg, wat verwachten ze eigenlijk? Ik ben 24!'

'Ga je dan terug naar Ridderkerk?'

Koen reageerde opnieuw negatief. 'Te veel herinneringen. Bovendien staat het huis op Vera's naam. Dat hebben we bewust zo gedaan. Haar ouders zullen het wel verkopen. Ze mogen het van mij leeghalen. Wat heb ik daar nog te zoeken? Carla regelt een appartement voor mij in Rotterdam. Ik kan daar terecht tot ik helemaal ben opgeknapt. Ze hoopt nog steeds dat ik snel weer de oude ben voor die stomme wedstrijd. Nou dat kan ze vergeten, want voorlopig kom ik nog geen stap vooruit. Marathons lopen is nu eenmaal niet mijn ding en zeker niet in mijn toestand.'

Eric begreep niets van wat Koen vertelde. Een marathon lopen? Waar ging dit nu weer over? Zover hij wist, waren alle optredens voor de komende twee, drie maanden afgezegd. Dat had Van Maessen Entertainment meteen geregeld.

‘Wat zeg je nu? Welke marathon heb je het over? En waarom wil Carla dat jij die gaat lopen? Ze weet toch in wat voor toestand je nu bent?’

Koen zuchtte diep. ‘Dat weet ze, maar het is onderdeel van een van mijn contracten. Als popidool moet je soms iets voor het goede doel doen en het leek Carla een leuk idee om voor Kika te lopen. Ze heeft dat dus al een tijdje geleden laten vastleggen. Tja, maar voor lopen moet je trainen en dat kan, als ik geluk heb, pas over een maand. Zie je mij al in twee maanden tijd een marathon lopen? Op krukken zeker. Nee, het is jammer van de publiciteitsstunt, maar ik zal iets anders moeten verzinnen. Tenzij...’

Hij keek zijn broer bedachtzaam aan. Zou dat niet een briljant idee zijn? Dat hij daar niet eerder aan had gedacht. Eric was altijd al de sportiefste van hun tweeën geweest en zo kon hij mooi en zonder problemen van dat hele gedoe afkomen. ‘Tenzij wat?’ Eric voelde zich ongemakkelijk worden onder de blik van zijn broer.

‘Tenzij... jij dat voor mij doet.’

‘Wat?’ Eric dacht even dat hij Koen niet goed had verstaan. Was zijn broer helemaal gek geworden?

‘Ja, jij, broertje. Je bent altijd sportief bezig geweest, of heb je het afgelopen jaar niet gesport en alleen maar zielige arme kindjes geholpen? Zeg nou zelf Eric, je hebt de komende tijd toch niets te doen. Ik neem aan dat je voorlopig niet gaat studeren? Dat dacht ik al. Je hebt ook nog geen baan en je gaat toch ook niet terug naar het buitenland? Dus waarom doe je dit niet voor mij en voor Vera?’

Dat laatste had Koen beter niet kunnen zeggen. Eric werd pisnijdig. ‘En waarom zou ik dat doen? Ik heb toch niets met die ambities van jou te maken? Ik sta toch niet onder contract van jou of je management? En Vera erbij halen vind ik erg laag, zelfs voor jou.’

Koen begreep dat hij het over een andere boeg moest gooien om zijn zin te krijgen. Hoe meer hij erover nadacht, hoe

briljanter hij dit idee vond. Dat hij er niet eerder op was gekomen. Misschien kon zijn broer dan meteen wat optredens van hem overnemen en zo de publiciteit gaande houden. Waarom niet? Zijn broer had the looks en kon goed zingen. Dat gaf hem de tijd om op te knappen en weer aan de slag te gaan. Het liefste natuurlijk die optredens waarin hij toch al geen zin had. Maar hoe kon hij Eric hiervan overtuigen? Zou hij met Carla gaan praten? Nee, hij had een veel beter idee. Maar dat moest hij op een tactische manier brengen, anders joeg hij Eric nog meer in het harnas. Waar had hij ook al weer die brief van Vera gelaten? Hij dacht na. 'Oké, rustig broertje. Zo meende ik het niet. Ik bedoel, het is voor een goed doel. Dat moet jou toch aanspreken, niet waar? Goede doelen is toch meer jouw ding? Je bent toch niet voor niets naar het buitenland gegaan om arme kinderen te helpen...? En Vera... het was Vera die me over de streep heeft getrokken om dit te doen. Zij vond het van het begin af een goed idee. Ze wilde zelfs met mij meelopen. Ze heeft ook de hele voorlichting rond het project gedaan als onderdeel van haar studie. Er is al een speciale website en Facebookpagina waar iedereen zich voor sponsoring kan inschrijven. Er ligt bij ons thuis vast nog documentatie. Wacht, ik geef je de gegevens, zoek het zelf maar op. Als je loopt, doe je het niet alleen voor haar, maar ook voor het goede doel. Ze willen er minstens tienduizend euro mee ophalen. Dat moet jou toch zeker lukken?'

Eric zweeg. Hij dacht weer aan dat afschuwelijke artikel in het blad en zag de koppen al voor zich. Daar voelde hij helemaal niets voor. Maar Koen vatte het zwijgen als een goed teken op.

'Je hoeft uiteraard nu nog niets te beslissen. Praat met Carla. Hier, ik geef je haar telefoonnummer. Bel haar broertje! Maak een afspraak, praat met haar alles door en neem dan een beslissing. Ik zou het echt geweldig vinden als je dit wilt

doen! En ja, ik geef toe, er zit ook eigen belang achter. Ik kan de reclame zeker gebruiken. Als jij die marathon voor mij gaat lopen, is dat ook positief nieuws voor mij. Tegen die tijd weet hopelijk niemand meer van dit rotongeluk en kan ik weer verder met waar ik goed in ben: popmuziek maken. Misschien kunnen we zelfs samen weer platen maken. Jij en ik samen... Denk erover na. Het kan een goede doorstart zijn van je oude muziekcarrière.... Jij was toch altijd goed in muziek schrijven, dus waarom niet? Maar... laat me nu met rust. Ik ben moe.'

Koen streek met een vermoeid gebaar een blonde lok haar uit zijn gezicht en keek verveeld naar buiten. Voor hem was het gesprek afgelopen. Hij kon bovendien niet wachten om zelf met Carla te praten en zijn plan te bespreken, maar dat mocht zijn broer uiteraard niet weten. Als hij haar nu direct belde, kon het snel geregeld zijn.

Eric begreep de hint en maakte aanstalten om de kamer te verlaten. Op dat moment kwam een van de verpleegsters de zaal binnenlopen.

'Een cadeautje van je fans', zei ze lachend, terwijl ze een enorme grote bos bloemen naast het bed van Koen zette. 'En mijn collega komt straks nog een paar van die boeketten brengen. Er zijn er vandaag weer zes gebracht.' Ze liet Koen een van de kaarten zien die bij de bos bloemen hoorde. Koen las de warme woorden die trouwe fans op de kaart hadden geschreven. Ze gaven hem een goed gevoel.

'Zie je wel dat ze je niet vergeten zijn?', zei Eric met een brede glimlach en hij gaf zijn broer een vriendschappelijk tikje op de schouder. 'Hoe sneller je daar zelf in gaat geloven, hoe beter. Daar heb je mij echt niet voor nodig.' En met die woorden verliet hij de kamer.

3. Talentscout Carla

Carla van Maessen was een van die *selfmade women* die het helemaal gemaakt had in de muziekwereld. Al jaren behoorde haar bedrijf tot de absolute top van Nederland en had ze veel nieuw talent gescout. De meesten van hen waren goed voor vele gouden platen. Dat leverde haar niet alleen publiciteit, maar ook veel geld in het laatje. Maar een van die jonge, veelbelovende talenten had het nu wel heel erg bont gemaakt. Veelbelovend, dat was Koen Cleijsters zeker. Ze was dan ook blij verrast geweest toen de jonge zanger een paar jaar geleden bij haar aanklopte om hulp. Koen had zijn vorige manager de deur gewezen en was op zoek gegaan naar een geschikte vervanger en een nieuwe platenmaatschappij. De 48-jarige Carla was daarmee erg in haar nopjes. Koen had al met enkele nummer 1-hits bewezen een veelbelovende Nederlandstalige popster te worden en zij zou ervoor zorgen dat hij minstens jaren aan diezelfde top bleef staan. Maar daarvoor moest hij uiteraard wel wat doen.

Om te beginnen had ze hem een contract laten ondertekenen, wat hem verplichtte minstens drie jaar voor haar werkzaam te zijn. In ruil daarvoor regelde ze alles voor hem. Uiteraard kon hij daar altijd onderuit, maar wel onder de juiste voorwaarden. En die voorwaarden, daarvan had Carla zich verzekerd, pakten allemaal gunstig voor haar bedrijf uit. Vervolgens had ze een grootscheepse mediacampagne rond Koen opgezet. En ze had hem aan een van haar beste tekstschrijvers gekoppeld. Tot nu toe werkte Koen vooral met zijn broer samen, dat had wel wat nummer 1-hits opgeleverd, maar dat was onder het andere management geweest. Dat moest dus nu veranderen, want alle rechten vielen vanaf de contractdatum onder Van Maessen Entertainment. 'Je wilt toch voor de top gaan? Ik geef je de

top.' Vervolgens bepaalde ze bijna zijn hele leven. Zijn kapsel, kleding, optredens, het professionele team om hem heen, alles werd tot in de puntjes voor hem verzorgd. Ook regelde ze alle contracten met derden. En Koen? Die vond het allang best, zolang hij maar kon optreden.

Het was alleen jammer dat dat meisje Vera al snel in het spel kwam, nota bene de ex van zijn broer. Op zich stond het haar artiesten uiteraard vrij voor een relatie te kiezen. Ze bemoeide zich daar niet of nauwelijks mee. Maar dat mocht nooit ten koste gaan van hun optredens of professionele werkhouding. En dat was in deze relatie wel zo geweest. 'Sorry, ben wat te laat, Vera.... Sorry, stond in de file, Vera...' Ze had het in het begin de naam Vera net iets te vaak gehoord. Ook viel haar op dat Vera zich steeds meer met haar persbeleid wilde bemoeien. Dat meisje kon haar nog wel eens veel last gaan bezorgen in de toekomst. En die gedachte alleen al bezorgde Carla nachtmerries.

Carla had de media op een positieve manier weten te bespelen om eventuele imagoschade voorkomen en de jonge fans tevreden te houden. Maar ze had het tweetal wel gewaarschuwd. 'Alles wat jullie doen, komt meteen in de pers. Houd daar rekening mee! En Koen, op tijd komen geldt voor al mijn artiesten, dus ook voor jou. Als ik ergens een hekel aan heb, zijn het sterallures.'

Het was een tijdje goed gegaan, totdat dat meisje nota bene een dure fotoshoot had verpest. Wat er precies was voorgevallen, was haar nooit helemaal duidelijk geworden, maar het had een dag werk gekost om de schade te herstellen. De volgende fotoshoot was dan ook zonder Vera geweest en leverde gelukkig wel bruikbaar materiaal op.

En nu was daar het ongeluk, een dodelijk ongeluk. Koen had gedronken, zo wees het bloedonderzoek uit. Niet extreem veel, maar wel boven het toegestane alcoholpercentage voor

een beginnend bestuurder. Genoeg dus om te weten dat hij het auto rijden beter aan een ander had gelaten, al ontkende hij dat zelf. En hij had veel te hard gereden, zo bleek uit het sporenonderzoek. Hierdoor was de auto uit de bocht gevlogen en tegen een boom beland. Dat leverde hem in elk geval een fikse boete op. Om over mogelijke rechtsvervolging nog maar te zwijgen.

Het ergste was dat Koen volgens de artsen voor minstens drie maanden uitgeschakeld was. Dat ging haar flink geld kosten. Ze schudde bij die gedachte opnieuw haar hoofd. Nee, dat ging hem flink geld kosten. Dat was contractueel vastgelegd. Toch goed dat ze altijd kon bogen op een juridisch waterdicht contract. Het zorgde ervoor dat haar bedrijf nog steeds aan de top stond, zelfs in crisistijd. De vraag was echter wat ze daarna nog voor zijn carrière kon doen. Was hij populair genoeg om deze zaak te overleven? Of kon ze hem beter meteen afschrijven en met andere artiesten verder gaan? Ze had op voorhand al twee persberichten laten maken. Maar welke van de twee zou ze uitsturen? Zou twee, drie maanden rust genoeg zijn om Koen weer op de Bühne te krijgen? Kon hij de druk van de optredens straks weer aan? Zou de eventuele rechtsvervolging geen negatieve gevolgen hebben voor zijn carrière? Ze twijfelde daar sterk aan. En twijfel was bij Carla altijd een slecht voorteken.

Carla stond op het punt haar pupil te laten vallen. Het zou haar vast lukken om snel een goede vervanger te vinden. Een met wie ze opnieuw tophits kon maken. En één die veel minder lastig was dan Koen. Ze overwoog de risico's. Misschien moest ze maar eens plan B uit de kast trekken en iets met die William doen die laatst auditie deed bij Topact, de populaire talentenjacht op televisie. Aan de andere kant wilde ze zelf ook geen imagoschade oplopen. Als de fans Koen niet lieten vallen en zij wel, kon dat wel eens negatieve publiciteit opleveren. Ze keek nog eens naar de twee